Zazdění milenci - Démophobia

Stalo se v Plzni, v šestnáctym století,
v takovym klášteře, kterej už není,
že dorazil z dálky mnich, prej to byl Španěl,
krásnej i urostlej a patřičně hrdej.

:Boty si ochodil, boty si neochodil:

boty si ochodil,
boty si nemoh ochodit, protože měly tvrdou podrážku.
:Jemu to vadilo, jemu to nevadilo:

jemu to vadilo,
jemu to nemohlo vadit, protože mu to bylo úplně šumafuk.

Laj laj laj ...

Zanedlouho za ním přijel další krajánek,
údajně příbuznej, oni mu to věřili.
Španělsky řek:
Dejte mi komůrku vedle bratrance, já budu klidnej.

:Byl to příbuznej, nebyl to příbuznej:

byl to příbuznej,
on to nemoh bejt příbuznej, to ale nikdo nevěděl.
:Dali mu komůrku, nedali mu komůrku:

dali mu komůrku,
oni mu tu komůrku nakonec dali, v dobré víře.

Laj laj laj ...

A z toho příbuznýho se vyklubalo něco strašlivýho,
ne, žádná obluda, jenom smutná dívka,
co nástrah se nebála, šla za milým do kláštera,
za muže se strojila, nebylo to stejně nic platný.

:Oni se milovali, oni se nemilovali:

oni se milovali,
oni se nemohli milovat, protože to nebylo dovolený.
:Mniši je zabili, mniši je nezabili:

mniši je zabili,
mniši je nemohli zabít, nebyli na to stavěný.

Laj laj laj ...

Tak vyrazili do ulic za zedníkem Šimicem:
Šimici pojď nám ukázat, jak se zeď staví.
V jedné tajné chodbě je potom zazdili,
ona vřískala, on byl klidnej.

:Mniši byli rádi, mniši nebyli rádi:

nniši byli rádi,
mniši museli bejt rádi a ještě se naučili míchat maltu
:Oni tam straší, oni tam nestraší:

oni tam straší,
oni tam musí strašit, protože je to jenom pověst...